

СТАРЕЦЪТ ТРИФОН

Преди две години, през 1978 г., завърши духовната си борба на Атон Христовият борец дядо Трифон, който надви суетата и святата му душа замина навеки на небето. Дядо Трифон беше дошъл от родината си, Румъния, през 1910 г. на двадесет и пет годишна възраст и се засади в градината на Света Богородица, в горната част на Капсала при дядо Михаил. Старецът му, дядо Михаил, беше много благочестив и държеше на традициите. Можем да кажем, че приличаше на древните авви. Живееше много аскетично и малкото средства за прехраната си придобиваше чрез своето просто ръкоделие - правеше дървени лъжици. Когато някой му даваше нещо за благословение, той го приемаше, но даваше и от своя страна съответно благословение, освен молитвите, които правеше за благодетеля.

Веднъж той беше изпратил новоначалния (тогава) послушник отец Трифон в един манастир, за да продаде ръкоделието им, след това да мине през манастирския градинар, да му даде една лъжица и да му поиска една зелка. Градинарят обаче, тъй като в момента беше нещо ядосан, му хвърли един зелев кочан с два увехнали листа и продължи работата си.

Отец Трифон го взе, без да казва нищо, и тръгна за Капсала, но през целия път мислеше за стареца си - че е толкова стар, а какво зеле щеше да му отнесе! Старецът пък, когато видя кочана с двата листа, се разтревожи какво ще яде послушникът. Казва му, значи, да запали огън и да сложи вода в бакърчето. След това взема кочана, слага го вътре и го прекръства. След малко изпрати отец Трифон да свали тенджерата от огъня.

- Брей, какво да видя - казваше, - вътре в бакъра една голяма бяла зелка!

Както се вижда, старецът му също беше свят човек, иначе не може да се обясни всичко това.

През 1917 г., по време на големия глад отец Трифон с благословение на стареца си бе излязъл в Халкидики, където жънеше жито в светогорските метоси и така добиваше малко зърно за килията си, както и за околните пустинници. От 1917 г. никога вече не излезе повторно в света, а през 1978 г. замина от Света Гора за истинския небесен свят.

Всичките си години преживя високо в Капсала като птица небесна. Лицето му беше станало някак безплътно и светло и само да го видиш, придобиваш духовна сила. Разбира се, трудно можеше да го навести някой в пустинното му обиталище, затова той беше изцяло лишен от човешки утешения. Но там, където липсва човешката утеха, е близо божествената! Бог изпраща небесната радост чрез ангелите и светиите. Тези райски човеци, които общуват с ангели и със светии, са приятели и с дивите животни, както и с небесните птици.

Такъв беше и дядо Трифон.

Веднъж благочестивият дядо Иоасаф от иконописната килия на Иоасафеите, беше подслонил с присъщото си Авраамово гостоприемство няколко миряни. Те за нещастие се съблазниха от доброто посрещане, защото мислеха, че и калугерите живеят по същия охолоен начин, а пък дядо Иоасаф живееше по монашески. Но тъй като не можеха да разберат заблудението си, той сметна за добре да ги разведе по колибите в Капсала, за да получат полза и да поправят помислите си.

След като посетиха някои аскети и останаха поразени от видяното, минаха и през постницата на дядо Трифон. Като видяха в каква занемареност живее, смаяха се. Тогава смиреният дядо Иоасаф им каза:

- Аз, който имам познанство с толкова много хора, но нямам нито радостта, която притежава дядо Трифон, нито пък познанството му с дивите животни и небесните птици, които са негови

другари. За да се уверите в това, ще ги повикам.

Той извика, за да се съберат птиците, но никакъв резултат. След малко, ето го дядо Трифон излиза със стомната, за да им предложи малко вода. Казва му дядо Йоасаф:

- Какво е това място, дядо Трифоне? Нито една птица няма.

Старецът в простотата си отвръща:

- Че как да няма птици?

Той извика и мястото се изпълни с различни птици, които го наобиколиха. Някои кацаха на рамената му, други върху скуфията му! Посетителите се удивиха и си тръгнаха с духовна полза, славейки Бога.

Веднъж загубих пътя си на Капсала и от една задънена пътека излязох пред колибата на дядо Трифон, която представляваше барака от наковани една до друга ламарини, а покривът също беше от стари ламарини и тенекии с някоя и друга каменна плоча върху тях, за да не ги повдига вятърът.

Видях стареца да седи на един пън и да казва молитвата. Лицето му беше просветлено и радостно. Очите му бяха затворени и се молеше неподвижно. Приближих се и му казах:

- Благослови, дядо, как си? Как живееш? Какво ядеш?

А той усмихнат ме поздрави и каза:

- Станах овца и ям трева.

- На колко си години, дядо?

- На деветдесет и три - каза ми.

Смаях се! Междувременно той стана, за да ми донесе малко вода, и видях, че провлича левия си крак, като го беше увил с някакви парцали.

- Какво ти е на крака, дядо? - попитах го.

- Падна един камък от покрива и ме удари - каза ми.

Помислих си: "Ще го питам дали има стая за живеене, защото може да се наложи да му помогна".

- Дядо, имаш ли някоя стая?

Той се засмя и каза:

- Каква стая? Всичко е изгнило в колибата.

Като влязох вътре - какво да видя! Порутено отвсякъде, отвсякъде влизаше вода - през стените и през покрива. Само в един ъгъл беше малко по-сухо. Там имаше някакви парцаливи одеяла, тъй че мястото приличаше повече на орлово гнездо, отколкото на аскетска килия.

Питам стареца:

- Как живееш тука? Цялата колиба е открита и вътре влизат всички дъждове и ветрове.

Той ми отговори:

- Ами аз живея в оня ъгъл - и ми посочи гнездото си.

Тъй като клетият старец ядеше каквато трева намереше наоколо и килията му беше много влажна, а възрастта му напреднала, той имаше проблеми със здравето. Обаче Христовият атлет Трифон тържествуваше над всичко това и така чувстваше радостта, която чувстват светите мъченици. Стомахът му, червата му - всичко бе съсипано, всичко освен душата му - здрава и пречистена.

Тъй като от червата му постоянно излизаше пяна, той простираше дрипите си и след като изсъхнеха, отново ги обличаше. Не можеше да ги пере, защото и ръчичките му трепереха, а и водата беше далече - на около триста метра, и едва капеше в едно старо варелче, което стигаше колкото да пие той и дивите животни неговите послушни съседи.

Въпреки че живееше в едно постоянно мъченичество чрез любочестния си подвижнически живот, той нямаше ни най-малко представата, че е нещо. Непрекъснато се самоукоряваше, че не прави нищо в сравнение с онова, което са правели светите отци. И когато казваше това, от очите му течеха смирени сълзи.

Беше минало много време и трябваше да си тръгвам. Попитах стареца:

- Искаш ли да помоля да те вземат в някой манастир, за да се грижат за тебе на старини?

Той се засмя, когато чу думата "грижат", и ми каза:

- Да се грижат! Бог се грижи и за червейчетата в пръстта и ги храни, и ги стопля, та за мене ли, големия червей няма да се погрижи? На мен ми каза и папа Ксенофонт: "Ела да се грижа за тебе". А аз му казах: "Че аз да не съм тухла, за да ме вземеш оттука и да ме сложиш в твоята колиба?"

Тук е старецът ми Михаил, който с молитвата си направи от кочана цяла зелка, а папа Ксенофонт иска да се погрижи за мене!"

Наистина не съм виждал друг подвижник, който на тази възраст - 93 години - да има такова голямо самоотречение и да живее в такава занемареност с духовно юначество.

Един ден чух, че дядо Трифон е починал. Веднага отидох в колибата му и го видях там, в ъгъла, където беше гнездото му, покрит вече не с парцаливите си одеяла, но с няколко колички пръст, с която покриват също и големците в този свят, нищо че са се завивали с коприна и мъхнати одеяла.

Дядо Трифон замина за другия живот на Преображение Господне (6. VIII. 1978 г.) на деветдесет и четири години. Подвизава се ревностно в малкото години на земния си живот, а сега се упокоява вечно. Молитвите му да имаме. Амин.

Автор: Старецът Паусий

Из книгата: "Светогорски отци и светогорски живот"

ЧЕСТНО ХРИСТИЯНЧЕ

Много са приятни игрите в детската градина. Йони най-много обича да отиде в горския кът. Там има пухкави мечета, бели зайчета, различни птички с пъстри крилца. Те станаха другарчета на децата. Само лисана не се ползва с добро име. Казват, че била крадлива. Затова децата никога не оставят до нея малкото патенце. Ще го грабне като нищо и ще изчезне, без да се засрами. Като си играеха един ден, Йони забеляза на пода едно стъклено топче, жълтичко и много красиво. То грееше като звездичка. Взе го и си го сложи в джобчето. Все мислеше за него и проверяваше да не го изръси.

Вечерта като се прибра и майка му съблече горната дреха, той прибра топчето в шепичката си и я стискаше здраво. Много му беше скъпо.

- Какво стискаш в ръка? - запита го тя.
- Едно стъклено топче. Намерих си го, мамо - отговори той.
- Къде го намери?
- На пода в стаята, където играех.
- Не биваше да го вземаш. То е на някое твое другарче.

Йони беше добро дете и се смути. Някое негово другарче го е изгубило. Той направи също като лиса. Ами ако за него кажат, че е крадлив. Това е много унижително...

С такива мисли той се прибра в стаята. Остави топчето на масата. Нека да е по-далече от него. Тази вечер по-дълго се моли, преди да си легне. А сутринта майка му каза:

- Йони, занеси топчето и кажи на учителката да го обяви и което дете го е загубило, ще си го вземе. Това, което си направил е чиста кражба. Днес ще вземеш намерено, утре няма да върнеш това, което си взел назаем, и накрая ще станеш крадец.

Така направи Йони. Учителката показа топчето и Митко много се зарадва, че си го намери. Благодарни на Йони. Всички деца го поздравиха. А той почувства, че му олекна на душата.

Навреме поправи грешката си и никой не помисли да го нарече крадец. Напротив, всички казваха за него, че е най-доброто и честно християнче.

СКЪПО МОЕ ПРАВОСЛАВИЕ!

Ти си като поробен народ.

Подложено си на поривите на хиляди ветрове, на ударите на хиляди сили, които искат да те изкоренят от тази земя, да те заличат от сърцето на хората. Решили са да те превърнат в

забравен спомен, в музеен експонат на троичната история.

Но, Великия Господ, Триединия Бог, който мъдро управлява те е скрил в отдалечено кътче като цвете под камък, и ти е дал възможност да опазиш неколцина прости, предани и смирени души. Да, ти продължаваш да живееш и да отглеждаш млади поколения и ще продължиш, сигурен съм да сочиш пътя водещ към вратата на вечността.

Автор: Св. Нектарий Егински

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 24.02. 2015

На 24.02.2015 отбелязваме паметта на:

Св. Иоан Кръстител

Житие за намиране честната глава на св. Иоан Кръстител

[Житие за намиране честната глава на св. Иоан Кръстител24022015](#)

МОЛИТВИЧКА

Доброто дете не върши нищо, без да попита родителите си, защото е малко и може да сгреша. То моли да му разрешат да играе с другарчето си, да му купят дрешка, която много му е харесала, или да го лекуват, когато го заболи главичката.

Всички хора обаче имаме на небето един общ Баща, Когото наричаме Бог. Имаме и небесна Майка - Света Богородица, и други близки, които са светиите. Те са много по-силни и добри от нашите родители и ни помагат, когато се обърнем към тях за помощ.

Доброто дете знае как да се моли. То застава мирно пред иконата със скръстени ръце и шепти молитвичка. Моли се да бъде здраво, да не му се случват лоши работи през деня, да не ядосва родителите си.

А знаете ли коя молитвичка е най-хубавата? Умното дете знае. Най-хубава е молитвичката, когато то се моли да бъде добро, никога да не лъже, да не

присвоява играчките на другарчето си, да не се сърди, да не обижда никого, учтиво да поздравява, когато срещне познати...

То може да направи грешки, защото понякога му е по-лесно да върши каквото му дойде наум, но не бива да бъде така. Затова се моли Бог, Който е много силен и добър, да му помага, а Небесната Майка да го пази от такива постъпки.

Дете, което знае така да се моли, е много красиво. Очичките му са светли, а усмивката му грее като слънцето. Всеки иска да го помилва, а това е толкова приятно.

Добре е да се научи в дома или в детската градина на някоя молитвичка, която да запомни наизуст, защото още не може да чете. Ако никой не се погрижи да го научи, то може да се моли със свои думички. Например: Боже, нека мама да оздравее, за да бъдем весели.

А ето и една молитвичка:

Боже мили,

дай ми здраве, сили.

Искам аз да съм дете добричко,

за да ми е лесно всичко.

ПРОГРАМА ЗА ВЕЛИКОПОСТНИЯ КАНОН И АКАТИСТ В СОФИЯ

В храм "Св. пророк Илия" ("Дружба"2) започна да се чете Великият покаен канон на св. Андрей Критски. В енорийският ни храм канонът ще продължи да се чете в дните отредени за това в периода на Великия пост. Също така ще започне и последованието на акатистът на св. Богородица този петък, както и в петъците, които се полага той да се чете. В храма се отслужват и всички великопостни служби.

Софийска митрополия съобщиha програмата за богослуженията, на които ще се чете покаяният канон на св. Андрей Критски и акатистът на св. Богородица, както и кой ще ръководи съответната служба.

Велик покаен канон на св. Андрей Критски:

I част

23 февруари (понеделник), катедрален храм „Св. Неделя” –
Тивериополски еп. Тихон

II част

24 февруари (вторник), храм „Св. София” – Браницки еп.
Григорий

III част

25 февруари (сряда), храм „Св. вмчк Георги” (бул. „Св.
патр. Евтимий”) – Маркианополски еп. Константин

IV част

26 февруари (четвъртък), храм „Св. Параскева” –
архимандрит Герасим, Главен секретар на Св. Синод.

Четенето на целия покаен канон в петата седмица на Великия пост ще стане вместо
обичайното – в сряда, когато ще празнуваме св. Благовещение, в понеделника на петата
седмица – 23 март.

Акатист на Пресвета Богородица:

27 февруари (петък), катедрален храм „Св. Неделя” – Н. Св. Българският патриарх и Софийски
митрополит Неофит

6 март (петък), храм „Рождество Богородично” – Тивериополски еп. Тихон

13 март (петък), храм „Покров Богородичен” – Браницки еп. Григорий

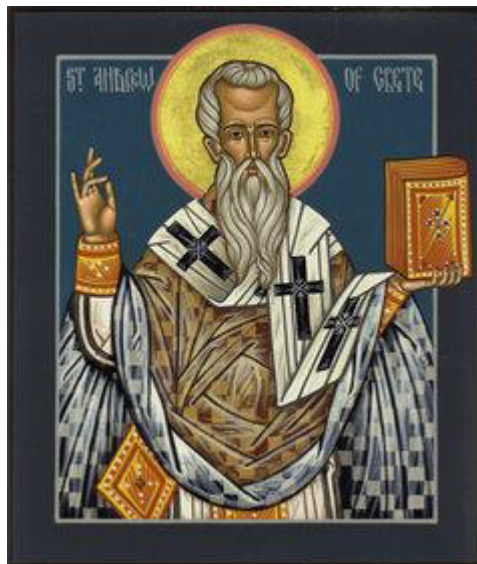
20 март (петък), храм „Успение Богородично” (бул. „България”) – Маркианополски еп.
Константин

27 март (петък), катедрален храм „Св. Неделя” – Н. Св. Българският патриарх и Софийски
митрополит Неофит

Начало на всички тези богослужения: 18:00 ч.

Източник: www.dveri.bg

В храм “Св. пророк Илия” (“Дружба”2) започна да се чете Великият покаен канон на св.
Андрей Критски. В енорийският ни храм канонът ще продължи да се чете в дните отредени за
това в периода на Великия пост. Също така ще започне и последованието на акатистът на св.
Богородица този петък, както и в петъците, които се полага той да се чете. В храма се
отслужват и всички великопостни служби.

[ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"](#)

Излезе нов брой 178 на Енорийски лист “Благовестие”. Може да го намерите по-долу

ВЪЗДЪРЖАНИЕ В ЕЖЕДНЕВНИЯ ЖИВОТ

- Отче, веднъж ни бяхте казали: “В духовната битка е нужна блокада”. Какво имахте предвид?

- По време на война целта е враговете да бъдат блокирани. Обсаждат ги, затварят ги в стените на града и не им позволяват да си доставят храна. След това прекъсват и водоснабдяването им. Защото ако враговете нямат провизии и боеприпаси, ще се принудят да се предадат. Искам да кажа, че по същия начин чрез поста и бдението дяволът бива обезоръжен и отстъпва. “Постом, бдением, молитвою, небесная дарования приим...” 1 , казва песнописецът.

Чрез аскетическите подвизи човек става като безплътен. Разбира се, въздържанието трябва да се съблюдава с оглед на една по-висша духовна цел. Ако някой се въздържа, за да се освободи от токсините на мазнините, той продължава да се грижи за добруването на плътта си. Тогава неговата аскеза е подобна на йогистките упражнения. За съжаление дори хора на Църквата пренебрегват въпроса за аскетическите подвизи. Казват си: “Трябва да си похапна, да се насладя на едно, на друго, защото Бог е направил всичко за нас”. Знаете ли какво ми каза веднъж един архимандрит, с когото се случи да обядваме заедно у наши близки? Аз не можех да се насиля да ям повече, отколкото ям обикновено, а той забеляза това и ми каза: “Ако някой разорява Божия храм, него Бог ще разори” (1 Кор. 3:17). “Може би си го разбрал превратно”, казвам му. Това изречение за аскетата ли се отнася, или за разпуснатия живот? Този цитат се отнася до тези, които разрушават и унищожават Божия храм 2 с блудство, със злоупотреби; няма предвид тези, които се въздържат от любов към Христа”. И забележете как успокояваше сам себе си и си казваше: “Трябва да ядем, за да не рушим Божия храм”! Друг човек след посещението си в един манастир ми каза: “Отидох в един манастир, а там монасите са се разболели от многото постене. Съдовете със зехтин си стоят непокътнати. Такива работи, отче, причиняват постът и бдението!” Какво да му речеш!? Такива хора не искат да се лишат от нищо. Хапват си каквото си поискат, а след това обвиняват другите, които съблюдават въздържание, за да оправдаят себе си. Не са изпитвали духовната радост на въздържанието. Някои пък казват: “Трябва да изпия толкова чаши мляко. По време на Великия пост ще постя, но след това ще си наваксам, защото трябва да си набавя толкова и толкова белтъчини.” Не че организмът му има нужда, но си казва, че това му се полага и така успокоява мисълта си, че всичко е наред и че не върши грях. Но човек само да мисли по този начин, това вече е грях! Докъде стига сухата човешка логика?! Да спазва и постите, които Църквата е определила, но и да не се лиши от това, което е пропуснал по време на поста. Е, как после да се задържи у него Светият Дух?

Да знаете какво любочестие имат някои семейни хора! Веднъж един много прост човек, който

имал девет деца, отишъл да се изповяда и изповедникът му казал да се причасти. “Как да се причастя, казал му, като слагаме по малко олио в яденето, понеже и аз и децата ми работим?” “Колко деца имаш?”, попитал го изповедникът. “Девет”. “Колко олио слагате в яденето?” “Две лъжици”. “Колко олио ти се пада тогава, бедни мой?, казал му изповедникът, иди да се причастиш!” Били единадесет души и ядели всичко на всичко две лъжици олио и все пак това смущавало помислите му!

Познавам миряни, които с помощта на духовната аскеза са достигнали святост. Ето на, до неотдавна на Света Гора работеше в продължение на години един мирянин с детето си. След това се намери една хубава работа в родното им място и бащата реши да вземе детето си и да си замине, за да бъде цялото семейство заедно. Синът му обаче беше запленил от аскетическия живот на монасите и знаейки с колко душевен смут е изпълнен светският живот, не поиска да последва баща си и да се върне в света. Каза му: “Татко, нали имаш и други деца, остави едно и в градината на Света Богородица”.

Понеже настояваше, баща му се принуди да го остави. Това момче беше неграмотно, но беше много чувствително, изпълнено с любочестие и простота. Чувстваше себе си много недостоеен, за да стане монах, понеже си мислеше, че няма да може да се справи с монашеските задължения. И тъй, намери си една малка колиба, която едно време бяха използвали за обор, затвори вратата и прозореца с камъни и папрат и остави малък кръгъл отвор, през който да влиза и излиза пълзешком, като го затваряше отвътре с едно парцаливо палто, което бе намерил захвърлено там. Дори не палеше огън. Разбира се, даже и гнездата на птиците бяха по-добри от неговото гнездо, както и хралупите на животните по-добри от неговата. Обаче радостта, която чувстваше тази душа, никога не могат да я почувстват тези, които живеят в богати дворци, защото той се подвизаваше заради Христа и Христос беше близо до него, не само в колибата му, но и в неговия духовен дом, в тялото му, в сърцето му. Затова живееше в рая. От време на време излизаше от гнездото си и навестяваше по някоя килия, в която отците имаха работа в градината. Помагаше им в работата и те му даваха по малко сухар и маслини. Ако не му позволяваха да работи, не приемаше да вземе и благословия. Това, което вземаше като благословение, трябваше да го заплати двойно с труда си. Разбира се, само Бог знаеше вътрешния му духовен живот, защото живееше в неизвестност, просто и тихо. Обаче от една случка, която стана известна, човек може много да разбере. Веднъж минал през един манастир и попитал кога започва Великият пост – въпреки че за него почти цялата година била един Велик пост – и след това отишъл и се затворил в гнездото си. Изминали почти три месеца, без да усети кога са изминали. Веднъж излязъл и отишъл в един манастир, за да попита кога е Пасха. Останал на службата, причастил се на светата Литургия и после отишъл заедно с отците на трапеза. Гледа на масата червени яйца – било отдание на Пасха³. Станало му чудно и попитал един брат: “Та няма дойде Пасха?” “Каква Пасха?, отговорил му братът. Утре е Възнесение!” С други думи, постил е през цялата Велика Четиридесетница и още други четиридесет дни до Възнесение! По този начин се подвизаваше до кончината си. Един ловец го намерил умрял два месеца след смъртта му и съобщил на полицията и лекаря. Лекарят ми каза: “Не само че не миришеше, но напротив издаваше благоухание”.

1 “Чрез поста, бдението и молитвата си получил небесни дарования”... - част от общия

тропар на преподобен: "Пустинний жител и в телеси ангел" – б.изд.

2 Под Божий храм тук Апостолът разбира човешкото тяло, което след като се очисти, става способно да приеме Божията благодат – б.пр.

Автор: Св. Паусий Светогорец

Източник: За семейния живот, Слова, том 4

ДА НЕ ОСЪЖДАМЕ СТРОГО БЛИЖНИТЕ И КАК ДА ПРЕОДОЛЕЕМ ТАЗИ СКЛОННОСТ

От самолюбието и самомнението у нас се поражда и друго зло, което ни причинява вреда, именно строгият съд и осъждането на ближния, след което ние не го считаме за нищо, и при случай го презираме и унижаваме. Този лош навик произхожда от гордостта. От нея се храни и расте, и, обратно, той я храни и увеличава. Защото, след всяко действие на осъждане, нашата гордост се повишава, поради самочувствието и самоуслаждането, които съпровождат това действие.

Като се надценяваме и като мислим за себе си високо, естествено е, че ще гледаме отвисоко и на другите, осъждаме ги и ги презираме, понеже ни се струва, че сме далеч от техните недостатъци. Тук е и всезлюбният наш враг, който, виждайки в нас такова недобро разположение, неотстъпно стои наблизо, отваря очите ни и ни учи внимателно да гледаме онова, което правят и приказват другите, за да правим от това заключения, какви са техните мисли и чувства, и по тези предположения да си съставяме за тях мнение, най-често недобро, като превръщаме тази недоброта в закоренял навик. Тези съдии не забелязват и не виждат, че началото на осъждането – подозиране на лошото у другите, се отпечатва в мисълта под действието на лукавия и после то се раздухва от него в увереност, че те наистина са такива, макар в действителност да няма нищо подобно.

Но, брате мой, както лукавият внимателно те следи, за да насади в тебе зло, ти още по-внимателно бди над себе си, за да не попаднеш в мрежите, които той ти хвърля. Веднага щом той ти посочи някой недостатък в твоя ближн, бързай по-скоро да отклониш от себе си тая мисъл. Не ѝ позволявай да заседне в тебе и да се разраства. Изблъскай я навън, за да не остава и следа от нея. Замени я с мисли за добрите качества, които знаеш в този твой ближн и въобще каквито се намират у хората. Ако усещаш още порив да осъждаш, спомни си истината, че на тебе не ти е дадена власт за това, и че ти, присвоявайки си тази власт, сам в този момент ставаш достоен за осъждане не пред немощните човеци, но пред всесилния Съдия на всички – Бога.

Такъв обрат на мисълта е най-силното средство не само за пропъждане на случайно идващите мисли за осъждане, но и напълно да се освободиш от този порок.

Второ, също така силно средство за това е да не забравяш своите собствени слабости, своите

нечисти и зли страсти и дела, и съответно на това непрекъснато да поддържаш чувството за своята греховност. И едното, и другото – страсти и страстни дела ще се намерят у тебе не малко. Ако не си се отчаял за своето духовно усъвършенстване и не си махнал с ръка, казвайки: нека става каквото ще, ти не можеш да не се погрижиш да лекуваш тези свои нравствени немоци, които те погубват. Ако свършиш това искрено, не ще ти остане време да се занимаваш с делата на другите и да издаваш за тях съдебни присъди. Защото, когато ще си позволиш това, в ушите ти непрекъснато ще звучат евангелските думи: *Лицемерцо, извади първом гредата от окото си* (Мат. 7:5).

При това трябва да знаеш, че когато съдиш строго за някаква недобра постъпка на ближния, някакво коренче на същата лошавина се намира и в твоето сърце, което поради тази страст те учи да правиш предположения и да ги осъждаш. Лошият човек от лошото съкровище на сърцето си изнася лошо (Мат. 12:35). Напротив, чистото око гледа на делата на другите безстрастно, а не лукаво. На чистите... очи не е свойствено да гледат злодейство (Авак. 1:13). Затова, когато в теб се яви мисъл да осъдиш друго за някоя грешка, първо възнегодувай срещу себе си, като извършител на такива дела и виновен за същото. И кажи в сърцето си: „Как аз, окаяният, който имам същия грях и върша още по-тежки прегрешения, ще се осмеля да повдигна глава, за да видя грешките на другите и да ги осъждам?“. Като действаш така, ти ще обръщаш към себе си оръжието, с което лошата мисъл ти внушава да поразис другото и ще лекуваш своите собствени рани.

Даже и тогава, когато грехът на твоя брат не е таен, а явен за всички, ти се помъчи да виждаш причината за греховното падение не в онова, което ти внушава страстта за осъждане, а в това, което може да ти посочи братолюбивото към него разположение, и си кажи: понеже този брат има много тайни добродетели, то Бог, за да го предпази от тщестлавие, е допуснал да падне в сегашния грях, или малко време да прекара под тази грозна покривка, за да бъде той и за самия себе си, пред своите очи, като непотребен, и като бъде презиран за това от другите, да придобие плода на смиrenomъдрието и да стане още по-угоден на Бога. Така той ще придобие повече полза, отколкото е претърпял вреда. Нека даже нечий грях да бъде не само явен, но и много тежък и да излиза от ожесточено и неразкаяно сърце, ти не го осъждай и тогава, но издигни очите на твоя ум към непостижимите и дивни Божии наредби, и ще видиш как мнозина, които са били преди най-беззаконни, след това са се разкаяли и са достигнали до висока степен на святост, и как, от друга страна, някои, които са стояли на висока степен на съвършенството, са падали в дълбока пропаст. Гледай да не те сполети такова бедствие за осъждането.

Затова стой винаги със страх и трепет, като се боиш повече за себе си, отколкото за другите. И бъди уверен, че всяка добра дума за ближния и радостта за него са в тебе добри плодове и действие на Светия Дух. Напротив, всяка лоша дума и презрително осъждане към него произхождат от твоето злонравие и дяволско внушение. Затова, когато се съблазниш от някоя недобра постъпка на брата си, не давай дрямка на очите си, докато не изгониш от сърцето си тази съблазън и напълно не се примириш с него.

*Св. Никодим Светогорец
Стремеж към съвършенство*

КОЛКО Е ВАЖНО ДА ПРОЩАВАМЕ

„Почивай, докато Син Божи те възкреси.“

Авва Петър, презвитер на манастира на светия наш отец Сава ни разказва за авва Агиодул следното: Когато той бил настоятел на лаврата на блажени Герасим, един от тамошните братя починал, но старецът не знаел това. Канонаргът ударил клепалото, за да се съберат братята и да изнесат починалия. Дошъл и старецът, и като видял тялото на брата да лежи в църква, натъжил се, че не успял да се прости с него преди смъртта му. Идвайки до одъра, той се обърнал към починалия с думите: „Стани, брате, и ми дай последно целуване.“ Умрелият се подигнал и целунал стареца. „Сега почивай, казал старецът, докато Син Божи те възкреси.“

*Блажени Йоан Мосх
Духовни полета*
